

யன்னலினுடும் துரிந்த கஸ்தானியன் மரங்களோ, அதை அசுதைத்துக் கொண்டு வந்த துன்றலோ இன்று யாரையும் இதமாகத் தழுவவில்லை. றோசியின் புறம்புறம்பும், கரகரப்பும், இடையிடையே துறித்து விழுந்து கொண்டிருந்த அநாகரிகமான வார்த்தைகளும் அறையிலிருந்த எல்லோரையும் ஓரளவுக்கு மெளனிகளாக்கி விட்டிருந்தன.

அவளது துணைதொண்ப்பு அவளாருகிலிருந்த எனக்குத் தாங்கவில்லை. வந்ததிலிருந்து கீறப்பட்ட கிராமபோன் போல ஓன்றையே சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். எள்ளும், கொள்ளும் அவள் முகத்தில் வுடித்துக் கொண்டே இருந்தன.

எனக்கு இதற்கு மலேக் கடைக் முடியவில்லை என்பதை அவளுக்கு உணர்த்துவதற்காக இரண்டாவது தடவையாகவும் எழுந்து சென்று துநீர் போட்டு, குசினிக் குள்ளையே நின்று குடித்து விட்டு வந்தனே.

வந்து இருந்ததும் மீண்டும் துடங்கி விட்டாள். "இந்த முறை நான் தீர்க்கமான முடிவுடுத்திட்டன். அந்தப் பன்றியை எப்பிடியாவது விவாகரத்துச் செய்யப் போறன். என்ன நுகைக்கிறான் அவன். சரியான இடியட்..."

அவள் பன்றி என்றது அவளது கணவனதைதான். என்னிடம் 'ஸ்வணுக்கான' தமிழ்ச் சொல்லை தனது கணவனதைத் துட்டுவதற்காகவுகே கேட்டுப் பாடமாக் கி வதை துருக்கிறாள்.

வழமை போலவுகே நுற்று மதியமும் இவள் சமதைத் பன்றிப் பொரியலும், உருளகை கிழங்கு சலாட்டும அவனுக்குப் பிடிக் கவில்லையாம். பிடிக் காததற்குக் காரணம் சுவை சம்பந்தமானதல்ல. முதல் நாளிரவு அவன் குடித்து விட்டுத் தள்ளாடிக் கொண்டு வந்ததால், இவள் நாயக் கத்தல் கத்தி விட்டு அவனை வரவுகே பறையில் படுக்க விட்டிருக்கிறாள். அதற்கான பழி தீர்ப்புத் தான் அது.

பன்றிப் பொரியல் பிடிக் கவில்லை என்று அவன் சாப்பிடாமல் போயிருந்தால் இவளுக்கு இதனை துரம் கோபம் ஏற்பட்டிருக்காது. நானும் இந்தத் துணைதொண்ப்பில் இருந்து தப்பியிருப்பனே. அவன் அதைச் சாப்பிட்டுக் கொண்டே இவளது முக அவலக் காரத்துப் பற்றி நயாண்டியாகச் சொல்லியிருக்கிறான். "உன்னை விடக் குரங்கு வுடிவு" என்று நுளித்துக் காட்டியிருக்கிறான். அதுதான் இவளை உச்சக் கட்டக் கோபத்துக்குத்

தள்ளியிருக்கிறது.

“நாளையிலை இருந்து எனக்கு விடாதலை. அப்பாரன் இவன் எவ்வளவு பாடப்பட்டுப் போறான் எண்டு..” மீண்டும் தொடங்கினாள்.

“இப்ப நீ இதை எத்தனையாவது தரம் சொல்லிப் போட்டாய்? நிறாவது தடவையா? இருநிறாவது தடவையா? அல்லது ஆயிரமாவது தடவையா?” இரண்டாவது மசேயிலை இருந்த ரிகீனா எரிச்சலும், கோபமும் பீறிடக் கேலித் தொனியில் கேட்டாள்.

“நீ சும்மாயிரு. உனக்கென்ன தெரியும் அந்த ஸ்வனைப் பற்றி.. இதுக்கு மலேயும் என்னாலை அவனோடவை வாழலோது. நான் தீர்க்கமான முடிவுக்கு வந்திட்டன். கண்டிப்பா அவனை விவாகரத்துச் செய்யப் போறன்.”

“எனக்கு உன்னை கணவனைத் தெரியாமலோ இல்லையோ, உன்னை நல்லாத் தெரியும். உன்னோடவை வேலை செய்யிற இந்தப் 13 வருசத்திலை.. நான் நினகைக் கிறன், ஆயிரம் தடவைக்கு மலேவை உன்னை கணவனை விவாகரத்துச் செய்யிறதாய் சொல்லிப் போட்டாய். ஆனால் இன்னும் செய்யவேலை. நான் உனக்குச் சொல்லக் கூடியது என்னெண்டால் உடனடியா விவாகரத்தைச் செய். அப்பதான் நாங்கள் தொடர்ந்து இந்த வேலையிலை இருக்கலாம். இல்லையெண்டால் உன்னை தொணதொணப்பதைக் கேட்டே எங்களாக்குத் தலை வடுபிச்சிடும்.”

“ஏ...ய். கத்தாதை. உன்னை புரூசன் எனக்குக் கடுப்பதே தினது காணும். நீயும் பிறகு உன்னை எரிச்சலைக் கிளறாதை. இந்த முறை கண்டிப்பா விவாகரத்துத் தான். நான் வீட்டு கூடப் பார்த்திட்டன். தளபாடங்கள் தான் பிரச்சனை. அதுகளை நான் வங்கியிலை கடனெடுத்தாவது வணைப்பிப் போடுவன்.”

இம்முறை அவள் சொல்வதைப் பார்த்தால் நியமாகவே விவாகரத்துச் செய்து விடுவாள் போல இருந்தது. நாளகைக் கேட்டு மாறக் கூடிய விதமாக ஒரு நண்பி அவளது வீட்டின் மலே மாடியை ஒதுக்கிக் கொடுத்து விட்டாளாம்.

என்ன இருந்தாலும் 13 வருடங்களாக என்னோடு வேலை பார்க்கிறாள். அவளைச் சமாதானப் படுத்தி விவாகரத்து எண்ணத்திலிருந்து மீட்க வேண்டும். மனம் எண்ணிக் கொண்டது.

“இஞ்சை பார். விவாகரத்துச் செய்து போட்டுத் தனிய வாழ்றது மட்டும் பெரிய நல்ல விசயம் எண்டு நினகைக் கிறியே. மொக்கு வேலை பார்க்காமல் நல்லாயோசிச்சு ஒரு முடிவெடு. விவாகரத்து எண்டிறது விளையாட்டு இல்லை.”

“நான் நல்லாயோசிச்சுத் தான் இந்த முடிவுக்கு வந்தனான். இவனோடவை என்னாலை வாழலோது.”

“விவாகரத்துச் செய்து போட்டு எத்தனை காலத்துக்குத் தனிய வாழப் போறாய்! அடுத் ததா கிடகைக் பிப் போறவன் இவனை விட நல்லவனா இருப்பான் எண்டிறதுக்கு என்ன உத்தரவாதம்?”

“சும்மா பயேக்கத்தை கதகைக்காதை. இவனை விடக் கூடாதவன் இந்த உலகத்திலையே

இருக்க மாட்டான்."

அந்த நேரம் அவளோடும் தொடர்ந்து கதவைப்பதில் எந்தப் பயனும் இருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. என்ன நடக்குமோ, என்று மனது சற்று அச்சப்பட்டது. அவள் தொடர்ந்தும் தொண்தொணத்துக் கொண்டே இருந்தாள். கலகலப்பாகக் கழிய வணேட்டிய எங்கள் வலே நேரம் இவளது தொண்தொணப்பில் விரயமாகக் கரணத்து போனது. வலேகைகள் கட்ட சரியான முறையில் முடியவில்லை.

நேற்றைய சண்டை காரணமாக "காரதைத் தொடக் கட்டாது" என அவன் சொல்லி விட்டானாம். அவசரமாய் ஜக்கற்றைப் போட்டுக் கொண்டு கைப்பயையும் கொழுவிக் கொண்டு சஃஸ் (bye bye) சொல்லியபடி எங்களாகக் காத்திராமல் விட்டுக் கொள்ளுபவர்தான் கொண்டாள். பரேந்தைப் பிடிக்க வணேட்டுமென்ற அவசரம் அவளுக்கு.

அவளை விட அவசரமாய் விபற்றி இறங்கியது. நானும், மற்றவர்களும் நிதானமாக எமது ஜக்கற்றைகளைப் போட்டுக் கொண்டோம். அவளுக்கு ஒரு சிலர் பரிந்துரைத்து அவள் கணவனை மனங்கொண்ட மட்டும் திட்ட.. ரெகினா மட்டும் உதட்டை நெளித்துச் சிரித்தாள். "இப்பத்தான் காதுக் குடைச்சல்தீர்த்தது. பிறகு நீங்களும் தொண்தொணக் காதவைக்கோ" என்றாள்.

ஒருவரும் யன்னலைப் பட்டிட்டுவதாகத் தெரியவில்லை. 'வளவளா' என்று கதவை அளப்பதிலேயே குறியாக இருந்தார்கள். கஸ்தானியன் மரங்களின் அசைவில் யன்னல் சலேகைகள் ஆடிக் கொண்டே இருந்தன. ஓடிச் சினென்று யன்னலைப் பட்டிட்டு மூன்றைத் தான் ஏதோ ஒரு ஈரப்பில் வளியில் எட்டிப் பார்த்தனே.

ம்... யாரது? யன்னலுக்கு நேரே கீழே... பரிசு பிங்கொத்து ஒன்று கைகளில் மலர்ந்திருக்க, றோசியும், அவளது கணவனும் உதட்டோடும் உதடும் பதித்து... இறக்க அணைத்து..

நான் கண்களைக் கசக்கிப் பார்த்தனே. அவர்கள்தான். 'என்ன மன்னிச்சுக்கொள்' என்ற வாக்கியம் பிங்கொத்தில் சொருகப் பட்டிருப்பது தெளிவாகத் தெரிந்தது.

என் காதுகளுக்குள் இன்னும் அவளது தொண்தொணப்பு ஓட்டிக் கொண்டே இருந்தது. அவர்களோ ஒருவரின் இடும்பை ஒருவர், கைகளால் வளைத்த பிந்தக்கத் தொடங்கினார்கள். இடையே கண்களால் நோக்கி, உதட்களைக் கவ்வி... உலகின் அதி அற்புதமான காதல் ஜோடிகளில் ஒரு ஜோடி போல...

திரும்பினேன். இவர்கள், அதுதான் எனது சக வலேதைத் தோழிகள் றோசியின் விவாகரத்துப் பற்றி அநுதாபத்தோடும், அது சரியா, பிழையா என்பது பற்றி அக்கறையோடும் விவாதித்துக் கொண்டு விபற்றை நோக்கி விரைந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

□□□□□□□□□□

□□□□□□□□

12.9.2004

□□□□□□□□□□

Written by சந்திரவதனா

Friday, 03 July 2009 15:30 - Last Updated Friday, 03 July 2009 15:34

[Post a Comment](#)